

*Tracy Anne
Warrenová*

Jediná noc

Tracy Anne Warrenová

Jediná noc

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Tracy Anne Warren:
Wicked Delights of a Bridal Bed, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Avon Books, an imprint
of HarperCollinsPublishers, New York 2010,
preložila Diana Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2010 by Tracy Anne Warren
All rights reserved
Translation © Diana Ghaniová 2013
Cover Design © Peter Brunovský 2013
Cover Photo © Accornero, Franco via Agentur Schlück GmbH
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1771-8

*Sídlo Braebourne
Gloucestershire, Anglicko
August 1812*

Lady Mallory Byronová sedela v elegantne zariadenej spálni a zamyslene hladkala mačku s lesklou čiernou sršťou, dokonale ladiacou s jej strohými čiernymi šatami. Rozmaznaný kocúr Karol Veľký, ktorý sa narodil v odľahlom kúte stajní, jej spokojne priadol v lone.

Kiežby som aj ja bola taká spokojná, pomyslela si Mallory. Kiežby som mohla viesť rovnako obyčajný a ničím nerušený život ako on.

Nech robila čokoľvek, od toho hrozného rána, keď sa dozvedela, že jej milovaný snúbenec major Michael Hargreaves padol v boji, nestál jej život za veľa.

Pri tej spomienke jej zovrelo hrdlo, ale oči mala suché. Po viac ako roku si na ten fakt zvykla natoľko, že už neplakala, prinajmenšom nie tak často ako v prvé týždne, keď ju ustavične zmáhali vzlyky a zúfalstvo. Iba vo sne zažívala podobné trápenie aj teraz. Živé nočné mory ju bez varovania máta-li v spánku, budila sa s krikom a po lícach jej tiekli horúce slzy.

Uvedomovala si, že je načase skoncovať so žiaľom a opäť sa vrátiť do života – ako jej nežne pripomínali všetci starostliví členovia rodiny. Bola však otupená, nedokázala nájsť cestu späť k tej bezstarostnej dievčine, akou bola kedysi. Stratila srdce a celý jej svet zahaľovala tienistá hmľa, ktorá síce zaháňala najhoršiu bolesť, ale aj potešenie a chuť do života.

S povzdychom pohladkala kocúra po mäkkom kožušku a vykukla z okna na dokonale udržiavaný pozemok obkole-

sujúci sídlo brata Edwarda. Sídlo Braebourne bolo viac ako dvesto rokov domovom vojvodov z Clybournu a patrilo medzi najkrajšie aristokratické sídla v Anglicku. Mallory na tom však nezáležalo. Nevníkala ani slúžku, ktorá okolo nej po-behovala.

„Začínajú prichádzať prví hostia,“ ozvala sa Penny čo naj-veselším tónom. „V celom dome vládne ruch. Mám vám pri-chystať večerné šaty? Ktoré by ste si chceli obliecť? Mohli by ste si dať tie z ružového hodvábu s čipkovým živôtikom. Ru-žová vám veľmi pristane, zdôrazňuje vaše tmavé vlasy a čer-vené líca. V tých šatách by ste boli určite najkrajšia zo všet-kých.“

Slúžka sa odmlčala v nádeji, že Mallory jej odpovie, no tá mlčala. „Alebo chcete radšej tie modré? Jej milosť vaša matka mi minule vravela, že nepozná inú ženu, ktorej by tak pristal práve ten odtieň, zvýrazňujúci vaše akvamarínové oči. Prav-daže, krásna ste v akýchkoľvek šatách. Tak ktoré si vyberie-te, slečna? Ružové, modré alebo nejaké iné?“

Mallory vedela, že by na to mala niečo povedať alebo as-poň nezúčastnene pokrčiť plecami, no namiesto toho ďalej mlčala a hladkala Karola Veľkého. Prítomnosť nenáročného kocúra ju upokojovala.

V miestnosti boli aj ďalšie zvieratá. Do Mallorinej izby kaž-dý deň zabľúdilo viacero domácich miláčikov rodiny Byro-novcov. Pásikavá mačka Alžbeta, celým menom Kráľovná Alžbeta, spala skrútená do kľbka na posteli, strakatý koker-španiel Henrich sa vyvaľoval na plyšovom aubussonskom koberci pri tmavom kozube.

Trojica zvierat vďačila za svoje kráľovské mená mladšej sestre Esme. Všetky tri pribudli k ostatným v ten rok, keď sa Esme učila o životoch významných panovníkov, a hoci si te-raz určite nespomínala na všetko, čo sa naučila, zvieratám ich mená zostali. Nedávno začala pomenúvať nové zvieratá po slávnych hudobných skladateľoch. Najnovší kocúr dostal meno Mozart a dva psy zasa Haydn a Händel. Hudba ju síce

veľmi nezaujíma, pomyslela si Mallory, ale má úžasnú predstavivosť a zmysel pre humor.

Mallory sa slabo usmiala a pozrela na „kráľa“ Henricha na dlážke. Pes akoby vycítil jej pohľad, zdvihol hlavu, švihol chvostom a znova zadriemal.

„Ktoré šaty si vyberiete?“ naliehala Penny. „Stačí povedať a ja ich vyžehlím a prichystám.“

Mallory sa nadýchla a chcela odpovedať, no vtom k nej z chodby doľahli niečie hlasy.

Hostia, pomyslela si unavene. Vedela, že mama a Claire to myslia dobre, ale želala si, aby sa na zvyčajný niekoľkodňový večierok na konci leta radšej vykašľali. Každoročné stretnutie sa tradične začínalo dvanásteho augusta a ohlasovalo začiatok loveckej sezóny. Mallory už tento rok porušila jednu tradíciu – nezúčastnila sa spoločenskej sezóny. Vyhovovalo by jej, keby v tom mohla pokračovať a vynechať aj večierok. Braebourne o chvíľu zaplnia členovia rodiny a priatelia, ktorí sa chcú zabávať.

Ona však na to nemala náladu a nepáčila sa jej predstava, že musí niečo predstierať. Ešte horšie bolo, že Michael mal tieto mesiace najradšej v roku. „Strasieme zo seba mesto,“ vraieval, vychutnávajúc pokojnejšie tempo na tichom vidieku.

Od žiaľu jej stislo srdce. Vytlačila tú emóciu aj spomienku a konečne odpovedala Penny na otázku. „Nepotrebujem nijaké šaty. Rozhodla som sa, že sa navečeriam vo svojej izbe a na večierok nepôjdem.“

Slúžka vypleštila oči. „Ale, slečna...“

„Buď taká láskavá a odkáž to mojej švagrinej. To je zatiaľ všetko. Ďakujem, Penny.“

Dievčina sa chvíľu tvárila, akoby chcela niečo namietnuť, no napokon sklopila zrak a úctivo sa uklonila. „Pravdaže, lady Mallory.“

Potom vyšla z miestnosti.

Mallory zvesila plecia, privinula sa ku Karolovi Veľkému a zatvorila oči.

„Vitajte, pane. Dovoľte mi vyjadriť radosť, že vás opäť vidím,“ ozval sa sluha, keď Adam, tretí gróf z Greshamu, vošiel do honosnej haly v Braebourne.

„Ďakujem, Croft,“ odvetil Adam a podal dlhoročnému sluhovi klobúk a rukavice. „Aj ja som rád.“

Vždy, keď bol gróf na návšteve v Braebourne, na chvíľu zastal a obdivoval nádherné sídlo. Ešte stále si spomínal na prvú návštevu. Vtedy mal osemnásť, práve nastúpil na Oxford a prišiel na pozvanie nového kamaráta zo školy Jacka Byrona. Aj vtedy bolo leto a z okien vsadených do zakrivenej kupoly sa do haly liali rovnako privetivé slnečné lúče ako teraz. Strop zdobili ohromujúce maľby zobrazujúce vzostup a pád Rímskej ríše. Na druhom konci rozľahlej haly sa dvíhalo široké mramorové schodisko s elegantnými korintskými stĺpmi. Dlážka bola z rovnakého mramoru vo viacerých odtieňoch, ktoré mu pripomínali studenú šľahačku a teplý d'atelinový med.

Vtom kdesi napravo zašuchotali sukne a zo salóna vyšla svetlovlasá krásavica v šatách z broskyňového hodvábu.

„Konečne ste tu, Adam!“ vyhrkla Claire, vojvodkyňa z Clybournu, a tvár jej rozjasnil úprimný úsmev.

Vykročil k nej, vyleštenými hessenskými čižmami ticho klopkal na dlažbe. Chytil ju za obe vystreté ruky, zdvorilo sa uklonil a pobožkal ju na hánky.

„Som tu, vaša milosť, hoci cesty sú veru zradné.“

„Dúfam, že na byronovských pozemkoch vás nepostretla nijaká neprijemnosť,“ poznamenala.

Usmial sa. „Nie. Isto viete, že jeho milosť udržiava cesty vo vynikajúcom stave. Stačilo reč o takých hlúpostiach. Radšej vám poviem, aká ste očarujúca. Ste ešte krajšia ako predtým.“

Vyčarila milý, trocha neistý úsmev. „Skôr chudšia, nemyslíte?“ opravila ho. „Keď sme sa videli naposledy, bola som široká ako vínný sud a najmenej dva razy taká ťažká.“

„To veru nie,“ ubezpečil ju. „Boli ste v pozhnanom stave a žiarili ste, ako môže žiať iba nastávajúca matka.“

Claire sa zasmiala, chytila ho pod pazuchu a vykročila k schodisku. „Rozprávate samé hlúposti, pane, no aj tak ste ma nimi očarili. Vidím, že ako vždy ste nehanebný zvodca a zarytý lichotník bez štipky svedomia. Nie div, že vám ženy padajú k nohám.“

Usmial sa, oči mu zažiarili. „Vďakabohu, že nie všetky, inak by som sa musel brodiť pomedzi tie, čo sa mi ocitnú v ceste.“

Znova sa zasmiala.

„Materstvo a manželstvo vám očividne prospieva,“ poznamenal gróf vážnejšie, keď nenáhľivo kráčali po schodisku.

Zatvárala sa zasnene a uprela pohľad kamsi do diaľky. „Máte pravdu.“

„Ako sa má malá Hannah, najnovší prírastok do rodiny Byronovcov?“

„Vynikajúco. Je ako malý anjelič, veselá a usmiata. Takmer vôbec neplače a nerobí starosti. Edward tvrdí, že vyzerá ako ja, hoci má tmavé vlasy. Po ňom zdedila oči a ústa, a keď sa zamračí, akoby mu z oka vypadla.“

Adam sa zamyslel. Presne vedel, aký výraz vojvodovej tváre má Claire na mysli. No odkedy sa Edward Byron minulý rok oženil, zjavoval sa mu na tvári iba zriedka. „Kde je vlastne Clybourne? Zatvorený v pracovni?“

„Dnes šiel so správcom na obchôdzku po pozemku. Jeden z nájomníkov má ťažkosti so zlou vodou v studni. Takže musím všetkých hostí vítať ja.“

„Ide vám to vynikajúco.“

Claire sa slabo usmiala.

„Kto sú všetci?“ opýtal sa.

„Členovia rodiny vrátane niekoľkých bratancov, zopár priateľov a dosť slobodných pánov, aby sa vyrovnali počty. Pozvali sme aj Mallorine priateľky, slečnu Milbankovú a slečnu Throcklyovú, z ktorej sa nedávno stala lady Damsonová. Chceli sme ju potešiť. Už si však nie som istá, či to bolo múdre.“

Keď spomenula Mallory, jeho veselosť sa vytratila. „Ako sa má?“

„Odmietla zísť dolu na večeru. Pred niekoľkými minútami mi jej slúžka prišla povedať, že sa chce navečerať vo svojej izbe. Pokúšala som sa jej dohovoriť, ale nechce ma počúvať.“ Claire si vzdychla a zastala navrchu schodov. „S Avou sme dúfali, že sa v prítomnosti priateľov rozveselí, ale naše úsilie vyjde nazmar, ak zostane hore.“

Zamračil sa. „To je fakt.“

Pri zmienke o Mallorinom smútku mu stislo hrud'. Vedel, že žiali – za daných okolností mala na to plné právo. Nútil sa držať od nej čo najďalej, aspoň zopár mesiacov. Došlo mu, že potrebuje čas, aby si poradila s tou veľkou stratou. Vymenili si niekoľko listov, no neušlo mu, že ona píše skôr o bežných veciach, nie o osobných záležitostiach a pocitoch. Nechcela sa o ne deliť a on ju nenútil.

Od majorovej smrti však uplynulo vyše roka a Adamovi sa nepáčilo, čo sa dozvedel od Claire. Mallory mala iba dvadsaťdva, bola primladá na to, aby sa utáhovala do ústrania ako nejaká prastará vdova. Nebola nijaká vdova. S majorom sa zasnúbili tesne pred tým, ako odišiel na polostrov. Bolo načas, aby znova začala žiť – ak nie z vlastnej vôle, tak ju trochu postrčí.

Claire akoby vycítila, akým smerom sa uberajú jeho myšlienky. „Som rada, že ste tu.“ Stisla mu rameno. „S Mallory ste boli vždy blízki priatelia. Som si istá, že váš príchod ju vytrhne zo smútku. Sľúbte, že ju rozveselíte, Adam,“ dodala. „Prosím, povedzte, že to dokázete.“

Uprene jej pozrel do očí. „Pravdaže,“ ubezpečil ju. „Ani sa nenazdáte a bude opäť veselá.“

Dokáže to.

Aj keby to malo byť to posledné, čo urobím, sľuboval si v duchu. Mallory Byronová bude znova šťastná.

Mallory sa rozhodovala, či bude čítať knihu alebo si trocha zdriemne. Vtom sa ozvalo klopanie. Karol Veľký ju už dávno opustil a teraz ležal na stoličke, kam dopadali slnečné lúče. Pri tom zvuku pootvoril oči a podráždene sa zadíval na dvere.

„Chápem ťa,“ prihovorila sa mu tlmene. Mačka Elizabeth vstala, ponáhľala sa a začala si oblizovať kožuch. Pes Henry zvedavo zavetrl vlhkým ňufákom.

Mallory si vzdychla. Určite je to Claire alebo mama, ktoré ju prišli opäť prehovárať, aby šla na večeru. Už im povedala všetko, čo bolo treba, a nezdalo sa jej potrebné celý rozhovor opakovať.

„Nech je to ktokoľvek, odkiaľ, nech príde neskôr,“ prikázala slúžke. „Chcela by som si odpočinúť. Nech ma nikto neruší.“

Penny zdvihla hlavu od poskladaných vreckoviek a upratovania Mallorinho toaletného stolíka, dlhú chvíľu na ňu upierala zrak, no napokon sa poslušne uklonila a podišla k dverám.

Mallory zostala sedieť chrptom a počúvala tlmené hlasy. Jednotlivé slová nerozoznávala. Počula Pennin vysoký hlas, no druhá osoba očividne nebola žena. Návštevník hovoril tlmene, chrapľavo, vrúcne a zvodne, sľubujúc zakázané pôžitky. Počula o viacerých dievčatách, ktorým sa v jeho prítomnosti krútila hlava, lebo aj tie najnevinnejšie poznámky v grófovom podaní mali hriechy nádych.

„No tak,“ prehováral Adam Gresham slúžku. Rozprával hlasnejšie, takže ho počula aj Mallory. „Som si istý, že keď tvoja pani povedala, že ju nemá nikto rušiť, nemala na mysli mňa. Prečo sa jej nejdeš znova opýtať? Určite si to rozmyslí, čo povieš?“

Mallory kútikom oka videla, ako Penny zvesila plecيا, znova sa vystrela, pokrútila hlavou a ďalej odolávala jeho prosbám.

„Alebo sa jej na to opýtam sám,“ vyhlásil gróf a otvoril dvere dokorán. „Určite nespíš, Mallory, však?“ prihovoral sa jej pološeptom a nakukol do izby.

„Keby som spala, už by si ma zobudil,“ zareagovala kyslo. „Si rovnako netaktný ako dvojčatá.“

„Určite som o čosi lepší ako tí dvaja naničhodníci,“ poznal Adam. „A možno ani nie.“ Obišiel slúžku a vošiel do izby. „Vedel som, že ťa neruším. Zazrel som špičky tvojich topánok a došlo mi, že neležíš v posteli.“

„Mohla som driemať v kresle,“ namietla.

„Áno, ale poznám ťa už roky a za ten čas som nepočul, že by si zaspala v kresle. Neraz si spomínala, že nerada spíš posediačky.“

Zastal uprostred miestnosti, úctivo sa jej uklonil a vystrel sa do plnej výšky meter deväťdesiat. Venoval jej šibalský úškrn, posmešne si ju premeral a čokoládovohnedé oči mu zasvietili od radosti. Jeho biele zuby ostro kontrastovali s tmavou pokožkou. Všimla si, že odkedy sa videli naposledy, nechal si trocha dorásť vlasy. Husté tmavohnedé pramienky mu siahali takmer po úhladne zaviazanú kravatu. Ledabolo upravené vlasy iba podčiarkovali jeho nepopierateľnú krásu – vysoké čelo, hrdý nos a nekompromisná čelusť, prezrádzajúca jeho tvrdohlavosť.

„Dobrý večer, Mal,“ pozdravil ju.

Opätovala mu pohľad, ale neusmiala sa, hoci sa jej vnútri rozlievalo príjemné teplo. „Nemal by si tu byť, Adam. Nehodí sa to.“

„Máš úplnú pravdu, nie je to vhodné,“ prisvedčil a s ľahkosťou sa usadil do druhého kresla. Na sebe mal tmavozelený kabátec, nohavice a krémovú vestu so zlatými hodinkami, ktorá zdôrazňovala jeho štíhlu postavu. Oprel sa dozadu bezstarostne ako nejaký princ z rozprávky – mocný, sebaistý, vzbudzujúci záujem všade, kam vkročí, a vo všetkých, s ktorými sa spozná.

„Na druhej strane, dodržiavanie pravidiel mi nikdy kto-

vieako nešlo,“ pokračoval. „Čo také by sa mohlo stať, keď sú tvoji bratia na zavolanie? Navyše máme otvorené dvere a je tu tvoja slúžka,“ dodal s diabolským úškrnom, „takže je nepravdepodobné, že ťa zdvihnem do náručia a znásilním v tvojej posteli. Čo ty na to, Penny?“

Slúžka otvorila ústa, a potom sa rozchichotala. „Dúfam, že nie, pane.“

Zasmial sa a žmurkol na ňu. Dievčine ihneď očerveneli líca.

„Prestaň si doberať moju slúžku, Gresham,“ napomenula ho Mallory, no v hlase jej nezaznela ani štipka podráždenosti. „Môžeš ísť, Penny. Pokojne nás nechaj osamote. S lordom budem v bezpečí.“

Slúžka preniesla pohľad z jedného na druhého a prikývla. „Áno, slečna.“

„Dvere nechaj otvorené,“ dodala Mallory. „Dokorán.“

Adam sa uškrnul.

Henry, ktorý všetko sledoval zo svojho miesta pri kozube, vstal a podišiel k nemu, vrtiac chvostom, akoby chcel privítať dávneho priateľa. Adam ho pohladkal po hlave, čím si vyslúžil jeho neskonalú vďaku.

Mallory zišlo na um, že je takisto Adamova dávna priateľka. Poznala ho viac ako pol života a v podstate ho brala ako ďalšieho z bratov. Teda nie celkom ako brata, opravila sa v duchu. Je to predsa muž, ktorý sa páči hádam každej žene.

Ešte ako šestnásťročná ním bola krátky čas očarená, no keď jej jemne naznačil, že o ňu nemá záujem, rýchlo si uvedomila, že jej neopätuje city, a uhasila rodia sa plamene. Odvtedy bola spokojná, dokonca šťastná, že je jeho priateľkou, a ani nepomyslela, že by sa medzi ňou a Greshamom mohol rozvinúť dôvernejší vzťah.

A teraz prišiel a opäť jej ponúka priateľstvo.

„Tipujem, že ťa poslala mama,“ povedala. „Alebo Claire?“

Na chvíľu sa na ňu zadíval. „Ani jedna, teda nie priamo, hoci mi nakázali, aby som ti zdvihol náladu.“

Vystrúhala grimasu. „Áno, to majú v poslednom čase v úmysle všetci. Postarať sa Mallory o skvelú náladu.“

„Ja sa o to pokúšať nebudem,“ vyhlásil a spojil si prsty. „Za daných okolností máš právo cítiť sa hrozne a ja ti v tom nebudem brániť.“

„Ach,“ vydýchla.

„Prečo by som ťa mal rozveseľovať, keď po tom očividne netúžiš?“

„To je od teba veľmi... milé, Adam,“ predniesla začudovane. Ktovie, prečo sa cíti ešte horšie ako pred chvíľou.

„Si dospelá žena, a ak nechceš večerať, je to tvoje rozhodnutie.“

Zamračila sa. „Kto tvrdí, že nechcem večerať?“

„Predpokladal som, že nechceš. Vojvodkyňa mi prezradila, že sa k nám nepripojíš.“

„Nie, nepripojím, ale večeru nevynechám. Najem sa vo svojej izbe.“

„Pravdaže, rozumiem.“ Zamyslene stíchol. „Myslím, že by si mohla byť rovnako nešťastná v spoločnosti ako sama v tejto izbe. Nikto nečaká nič viac, iba že budeš sedieť na mieste a občas si vložíš do úst jedlo. Ak chceš, všetci ťa môžeme ignorovať.“

„Adam!“

Pozrel jej do očí. „Mallory?“

„Nebud' krutý.“

„Nechcem byť krutý, ale podľa mňa by si mala vziať do úvahy, že keď si ustavične zatvorená v izbe, ubližuješ tým rodine. Dnešná večera je predsa taká nepodstatná, že sa jej môžeš pokojne zúčastniť.“

Keď to povedal takto, došlo jej, ako detinsky sa správa. „Ale všetci tí ľudia...“ zašepkala.

Chytil ju za ruku. „Tí ľudia sú tvoja rodina a priatelia. Všetci ťa ľúbia.“

Sklonila hlavu. „Asi máš pravdu.“

„Nijaké asi. Ak ti to pomôže, mohla by si sedieť medzi

mnou a niektorým z bratov, napríklad Drakeom. Je tichý, vždy o niečom premýšľa. Ak sa nebudeš chcieť zhovárať, nikto ťa nebude nútiť.“

Zdvihla zrak. „To by mohlo byť prijateľné riešenie.“

Usmial sa.

„Ale nezapojím sa do kartových ani iných hier a nechcem hrať na klavíri. Neznesiem pomyslenie, že budem všetkým na očiach a navyše hrať. Nemám na to chuť, odkedy... odvtedy.“

Adam jej chápavo stisol ruku. „Keď dojeme, nikomu nebude prekážať, ak sa utiahneš naspäť do izby. Dúfam však, že nezmizneš, len čo posledný hosť odloží dezertnú vidličku.“

Prizmúrila oči. „Prečo mám pocit, že si ma dokonale zmanipuloval?“

Naoko nevinne pokrčil mohutnými plecami.

„Tvrdíš, že si sa nespochvil s Claire ani s mamou. Už ti niekto povedal, že si hotový diabol?“

Lenivo sa uškrnul. „Je to jedna z mojich mnohých predností, zlatko.“

Palcom ju pohladkal po chrbte ruky. Pokožka ju štekla, no skôr ako sa nad tým stihla zamyslieť, pustil ju a oprel sa dozadu. „Takže čo si oblečieš?“

Trocha sa zachmúrila. „Podľa mňa je to jedno. Môžem si vziať napríklad šaty zo sivého hodvábu.“

Adam zvrátil tmavé obočie.

„Sivé? Bože, nemôžeš si dať sivé šaty.“

„Prečo nie?“

„Po prvé, už dávno nemáš nosiť smútočný odev. Po druhé, neznášam sivú, prinajmenšom na ženách.“

„Tak teda čierne. Mimochodom, nespomínam si, že by som ťa žiadala o radu.“ Vzдорovito vystrčila bradu.

„Nežiadala, ale aj tak ti ju s radosťou poskytnem.“

Otvorila ústa. „Si nehorázne bezočivý. Uvedomuješ si to?“

„A ty si natoľko tvrdohlavá, že chceš ísť na večeru vo vdovských šatách, hoci nie si vdova.“

Zmeravela, bolestne jej zovrelo hrud'. Pravdaže, Adam sa nemýlil. Nebola vdova, keďže sa nevydala, no predsa prežívala Michaelovu stratu, akoby bol jej manžel. Spodná pera sa jej roztriasla a po líci sa jej bez varovania skotúlala slza.

Adam sa predklonil a palcom jej ju utrel. „Pssst,“ zamrm-lal. „Nechcel som ťa rozcítiť. Neplač.“

„Zvyčajne neplačem,“ bránila sa. „Už nie. Myslela som si, že som už vyplakala všetky slzy.“

„Zrejme ti ich ešte zopár zostalo.“

Neodpovedala. Chytil ju za bradu a ona mu pozrela do očí. Čakala, že prednesie tie isté slová ako ostatní.

Že sa všetko napraví.

Že čas zahojí všetky rany a ona bude opäť šťastná.

Že je ešte mladá a má celý život pred sebou.

A čo je najdôležitejšie, že za Michaelom Hargreavesom smútila dlho, ako sa patrí, ale je načase naňho zabudnúť.

Rodina to myslela dobre. Všetci jej prejavovali lásku a boli jej oporou, za čo im bola nesmierne vďačná. No hoci mali na srdci jej najlepšie záujmy, nerozumeli jej a ona nenachádzala slová ani silu, aby im to vysvetlila.

A teraz je tu Adam.

Teraz jej to všetko zopakuje.

Odvrátila zrak.

„Nebol by rád, že ešte stále nosíš sivé a čierne šaty,“ povedal hlbokým výrazným hlasom. „Nechcel by, aby si sa držala zvykov, ktoré nemajú zmysel. Ak si oblečieš šaty peknej farby, ešte to neznamená, že si ho ľúbila menej.“

Zachvela sa a vyronila ďalšiu slzu. Aj tú jej utrel.

Odtiahol sa. „Predsa nesmieme dovoliť, aby si pri večeri vyzerala ako vrana.“

Napoly pohoršene, napoly pobavene otvorila ústa. „Vraj vrana!“

Oprel sa dozadu a prekrížil si ruky. „Presne tak. Najmä ak si dáš do vlasov čierne pierka.“

Zhíkla. „Za takú bezočivosť by si si zaslúžil poriadne za-
ucho!“

„Nech sa páči. Pravé alebo ľavé?“ Nastavil jej najskôr jed-
no, potom druhé líce. „Ktoré si vyberieš?“

Hlasno si odfúkla. „Dobre teda. Nedám si na seba ani sivé,
ani čierne šaty.“

Odmenil ju úsmevom.

„Penny bude od radosti úplne bez seba,“ poznamenala
Mallory. „Celý mesiac ma presviedča, aby som prestala smú-
tiť. Každý deň sa ma opýta, čo si chcem obliecť, a vždy mi
navrhne nejaké farebné šaty.“

„Bude rada. Čo keby sme ju zavolali, aby si si mohla vy-
brať?“ Nečakal na odpoveď, vyskočil a podišiel k zvon-
čeku.

Pozrela naňho. „Hádam tu nezostaneš, kým si budem vy-
berať šaty.“

„Prečo nie? Aspoň si to nerozmyslíš a nezvolíš si tie levan-
duľové.“

„Čo sa ti nepozdáva na levanduľových? Je to jedna z mo-
jich obľúbených farieb.“

„A zároveň farba, ktorá sa spája s polovičným smútkom.
Oddnes prestaneš smútiť, teda aspoň čo sa týka šiat. Mala by
si si zvoliť nejaké odvážne, napríklad zelené. V takých si za-
každým očarujúca.“

Vyrušil ho zvuk, čo sa ozval od dverí. „Aha, už je tu slúž-
ka. Penny, lady Mallory sa rozhodla, že dnes predsa len zíde
dolu na večeru. Pomôžem jej vybrať vhodné šaty.“

Slúžka pri tej bezočivej a zároveň nevhodnej poznámke
vytreštila oči, no nenamietala. Zrejme ju potešilo, že Adam
presvedčil slečnu, aby zmenila názor.

Rozrušená Mallory si vyložila ruky na opierky kresla. „Ne-
tušila som, že sa zaujímaš o módu. Vari sa z teba stal krajčír,
Adam?“

Neurazil sa – práve naopak, z hrdla mu vyšiel smiech. „To

teda nie. Pánsky odev ma nezaujíma, ale ženy, to už je iná káva. Rád ich obliekam.“

A rád ich aj vyzliekaš, pomyslela si. Dobre vedela o Adamovom vzťahu k nežnému pohlaviu. Nepochybne si dokázal poradiť so všetkými časťami ženského odevu vrátane spodnej bielizne, podobne ako si husľový virtuóz poradí s ktoroukoľvek skladbou.

Do líc jej vošla horúčava. Prekvapilo ju, na čo vôbec myslí. Preglgla a zauvažovala, či si to Adam všimol. Ak aj áno, nedal to nijako najavo. Sústredil sa na dvoje šiat v slúžkiných rukách.

Mallory, vďačná za jeho záujem, sa oprela dozadu a nechala výber naňho.

3

Tesne po šiestej večer stál Adam do pol pása nahý pred zrkadlom nad umývadlom a s istotou si prechádzal po tvári ostrou hranou britvy. Na čepeli sa nazbierala pena a čierne strnisko. Opláchol ju v umývadle plnom teplej vody a pokračoval v holení. Zvyčajne sa musel holiť dva razy denne – rástli mu totiž husté tmavé fúzy.

Dlhé roky len o vlások unikal chudobe, takže bol zvyknutý starať sa o seba bez sluhu. Hoci nedávno zbohatol, takže si mohol pokojne najať človeka, ktorý by sa mu staral o šaty a ostatné osobné veci, predsa sa radšej kúpал a obliekal sám, bez pomoci. Nepotreboval, aby mu niekto podával košeľu a nohavice, zvládol to aj sám.

Oholil si posledné fúzy, opláchol britvu, vylial vodu a nalial si čistú. Oboma rukami si umyl tvár a načiahol sa po uterák. Takto upravený vzal do rúk dve strieborné kefy a učesal si strapaté tmavé vlasy. Vtom si spomenul na Mallorinu krásnu tvár.

Bol som na ňu tvrdý, uvedomil si. Priveľmi? Bol som necitlivý a nechápavý voči jej potrebám a žiaľu?